

[Else-Merete Ross.]
 netter efter at have set den. Det var ingen garanti, at filmen var lavet specielt for børn.

Så er der aldersgrænsen på 16 år. Hvis 14—15-årige er store og kraftige nok til at kunne se ud, som om de var 16-årige, slipper de alligevel ind i biografen. Mange 14-årige vil gerne være selvstændige og demonstrere det ved at være sammen med kammerater uden for hjemmet, men vi har ikke klubber og ungdomslokaler nok. Derfor tror jeg, at det ikke alene er filmens spændende indhold, der driver dem til biografen, men i høj grad også det, at biografen er et sted, hvor de kan være sammen med deres kammerater. Dette sociale synspunkt må også med ind i betragtningerne. En psykiater og en psykolog, som jeg har spurgt, om vi burde bibeholde 16 års grænsen, hævdede begge, at de i deres arbejde ville foretrække, at 16 års grænsen blev opretholdt.

Selv om ungdomscensur af film i biografen bliver opretholdt, ved vi ikke, hvad der skal stilles op med den flod af voldspåvirkninger, som selv censuren lader slippe igennem, og vi ved ikke, om der er mulighed for at holde hverken små, større eller store børn uden for den voldspåvirkning, de kan modtage gennem TV i hjemmene, hvor der kun delvis gives advarsler, men hvor hverken censur eller forbud kan gennemføres. Her er vi altså ved et langt dybere problem, som ikke løses ved at indføre aldersgrænser. Det gør det efter min mening nødvendigt, at udvalget også må beskæftige sig med fjernsynets ansvar.

I udvalget håber jeg også at vi får tid til at drøfte det svenske forslag om en varedeklaration for film, det vil sige en kort beskrivelse af indholdet, og det skulle gælde for alle film, lige meget om de var forbudt for børn eller ej. Drøftelsen af film og filmcensur må i udvalget efter min mening omfatte både kulturpolitiske, undervisningsmæssige og sociale spørgsmål.

Det radikale venstre er indforstået med ophævelse af voksencensuren, angående børnecensuren er de fleste af os for øjeblikket mest stemt for bevarelse af 12 og 16 års grænsen, men vi vil lade vor endelige stillingtagen afhænge af de oplysninger og nye undersøgelser, som måtte fremkomme under udvalgsarbejdet.

Poul Dam: Ved første behandling af et genfremSAT lovforslag kunne man i og for sig indskrænke sig til at henvise til, hvad der blev sagt forrige gang, men det er måske rigtigt, som jeg havde indtrykket af, at fru Else-Merete Ross mente, at ordene er skrevet i sand og derfor bør gentages.

Jeg skal derfor sige, at vi principielt er enige i ophævelsen af voksencensuren, og at vi nærmest er af den opfattelse, at det også ville være rigtigt at ophæve børnecensuren, ud fra den grundopfattelse, at enhver censur tager ansvar bort fra mennesker, og at børnecensuren tager et meget vigtigt og væsentligt ansvar bort fra forældrene. Forældrene tror i øjeblikket, at de med sindsro kan sende deres børn hen og se film, der er tilladt for børn. Det ville være rimeligt, om forældrene forstod, at visse film af dem, der er tilladt for børn, måske ikke er egnede netop for deres børn, at forældre i det hele taget forstod, at de havde et væsentligt ansvar, og det kunne en ophævelse af censuren måske hjælpe dem til at forstå noget bedre.

Det samme gælder naturligvis fjernsynet. Jeg synes, det er en falliterklæring over for landets forældre, hvis man skal sige, at fordi forældrene ikke er i stand til at bestemme noget om, hvad deres børn skal se eller ikke skal se i fjernsynet, skal vi lave nogle mere eller mindre rigoristiske bestemmelser for fjernsynets udsendelser.

Hele debatten viser jo imidlertid, at vi er inde på nogle meget interessante og væsentlige problemer om massemediernes i det hele taget, og det er jo et spørgsmål, som også fru Else-Merete Ross nævnte, og som blev omtalt sidste gang vi havde tingene til debat, om det ikke var rigtigt at befri justitsministeren for dette område. Hvis der kun bliver en børnecensur tilbage, så vil det vel i og for sig være lidt vanskeligt at have børnecensuren liggende under justitsministeriet, medens børnefilmsnævnet, som beskæftiger sig med de positive foranstaltninger med hensyn til børnefilm, ligger under ministeren for kulturelle anliggender og undervisningen i filmkundskab ligger under undervisningsministeren. Dertil kommer jo så, at også fjernsynet sorterer under ministeren for kulturelle anliggender. Jeg tror, at regeringen burde overveje, om det